

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י"ב (9) - מבעל תפילה

- רבינו לא הזכיר על מקום מי עבר
- על המליץ והאוהב נאמן
- י. **בשביל איזה ענין היה כדאי שכל אנשי המלך יתפזרו?**
 - בשביל שימצאו שוב המלך ואנשיו
 - בשביל להחזיר למוטב המדינה של עשירות
 - שתי התשובות נכונות
- יא. **איזה כתות קל יותר להחזירם אל האמת?**
 - המדינה של עשירות
 - כל הכתות חוץ מחכמה
 - כל הכתות חוץ מתאוות ממון
- יב. **לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?**
 - לכת של חכמה, והחכם של המלך היה מלכם
 - לכת של הדיבור, והמליץ של המלך היה מלכם
 - לכת של השמחה, והאוהב נאמן היה מלכם
- יג. **שאלת זכות: על איזה מקומות לא עבר המליץ?**
 - על הבעל תפילה והגבור והממונה
 - רבינו לא הזכיר על מקום מי עבר
 - על החכם והאוהב נאמן
- יד. **בזכות מי תלו, זה שנמצאו אנשי המלך?**
 - בזכות הגבור
 - בזכות הממונה
 - בזכות הבעל תפילה שהתפלל תמיד ע"ז
- טו. **לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?**
 - לכת של חכמה, והחכם של המלך היה מלכם
 - לכת של הדיבור, והמליץ היה מלכם
 - לכת של השמחה, והאוהב-נאמן של המלך היה מלכם
- טז. **עאלת זכות: כמה מאנשי המלך הלכו ביחד?**
 - חמישה - הגבור, הממונה, הבעל-תפילה, החכם, האוהב-נאמן.
 - ששה - הגבור, הממונה, הבעל-תפילה, החכם, המליץ, האוהב-נאמן
 - שבעה - הגבור, הממונה, הבעל-תפילה, החכם, המלך, המליץ, האוהב-נאמן

- א. **מה אמרו המדינה של עשירות לממונה כשהוכיח אותם?**
 - עזבו אותנו לנפשינו
 - אדרבה, הוציאו נא אותנו מטעותינו
 - אנו משליכים את הכסף והזהב
- ב. **איזה עצה נתן להם הממונה?**
 - שנלך ביחד אל מקום היד של החכם
 - שנלך ביחד אל מקום הקשת של הגבור
 - שנלך ביחד אל מקום החרב
- ג. **את מי שלחו בני המדינה עם הממונה?**
 - גדולי המדינה (שהם אצלם אלקות)
 - קטני המדינה (שנקראים בשם חיות)
 - אנשים פשוטים
- ד. **עאלת זכות: מה היה כוונת הממונה כשהלך לברק של החרב?**
 - שיוכלו (המדינה של עשירות) שיהיו, ויבטלו את ידיו מהמטותם
 - שיוכלו להשיג את המלך והמליץ
 - שתי התשובות נכונות
- ה. **האם גדולי המדינה של עשירות הבינו שגם הגבור הולך עמם?**
 - בוודאי
 - רק אחד מהם הבין
 - לא הבינו
- ו. **מה עשה הבעל תפילה כשהם הלכו?**
 - נשאר במקומו להתפלל
 - חזר מחוץ לשוב
 - הלך עמם
- ז. **לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?**
 - לכת של חכמה, והחכם של המלך היה מלכם
 - לכת של הדיבור, והמליץ של המלך היה מלכם
 - לכת של השמחה, והאוהב-נאמן של המלך היה מלכם
- ח. **למה החכם לא רצה להסתכל על היד?**
 - כי היה שרוי בצער מהרוח סערה
 - כי היא שייכת רק למלך
 - כי לא היה ברשותו היד
- ט. **על איזה מקומות לא עבר החכם?**
 - על הבעל תפילה והגבור והממונה

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה יב - מ'בעל-תפלה' - שספרה רבנו נתן מברסלב זיע"א

והלך הממנה מן הגבור וחרז הממנה אל המדינה הנ"ל. (וגם הממנה הזה בודאי הוכיח אותם על דרכם הרעה, שנתעו ונבוכו כל-כך בתאות ממון, אך לא הועיל להם כלל, כי כבר נשקעו בזה מאד מאד כנ"ל. רק מחמת שכבר הוכיחו אותם הרבה, הבעל-תפלה וגם הממנה, בבלבו אותם, והיו אומרים: אדרבא, הוציאו נא אותנו מטעותנו. אף-על-פי שהם היו אוחזים בדעתם בחזקה ולא היו רוצים כלל לשוב מטעותם הרעה, אך היו אומרים למוכיחיהם הנ"ל: אדרבא, אם הוא כדעתכם, שאנחנו בטעות ובמבוכה גדולה, אם-כן הוציאו נא אותנו מטעותנו.)

ונתן להם עצה (הינו הממנה נתן עצה לבני המדינה הנ"ל): באשר שהוא יודע הפח של זה הגבור, מהיכן הוא מקבל פח גבורתו; וספר להם ענין החרב הנ"ל שמשם מקבל הגבור פח גבורתו - כן גלה אני ואתם אל מקום החרב, ועלידייזה תוכלו להתגבר בנגדו. וכונת הממנה היה, שכשיבואו לשם יוכלו לשוב ולצאת עלידייזה מטעותם כנ"ל (פי על-ידי אותו הדרך שיש להחרב הזאת, עלידייזה יכולים להוציא מתאות ממון כנ"ל).

וקבלו דבריו (הינו בני המדינה קבלו עצת הממנה לילך עמו אל החרב הנ"ל). והלך הממנה. ובני המדינה שלחו עמו את גדולי המדינה, שהם אצלם אלקות (ובודאי היו הולכים עם תכשיטי כסף וזהב שהיו תלויים עליהם, כי זה היה העקר אצלם) והלכו יחד.

והודיע הממנה הדבר הזה לגבור: באשר שהוא הולך עמם לבקש מקום החרב, וכונתו, אולי יזכה בדרך הלוכו למצא את המלך ואנשיו. ענה ואמר הגבור: גם אני אלה עמה.

ושנה הגבור עצמו, כדי שלא יבינו אלו האנשים שהלכו עם הממנה שזהו הגבור הנ"ל, עליכן שנה עצמו, והלך גם-כן עם הממנה.

ונתישבו, שיודיעו הדבר להבעל-תפלה. והודיעו לו. ואמר הבעל-תפלה, שגם הוא ילך עמם, והלך אליהם הבעל-תפלה.

וצוה הבעל-תפלה לאנשים שלו שיתפללו על זה שיצליח השם דרכם, שיזכו למצא המלך עם אנשיו הנ"ל, כי תמיד היה הבעל-תפלה מתפלל על זה, והיה מצוה לאנשיו והיה מתקן להם תפלות שיתפללו על זה, ועתה הזהיר אותם ביותר, כשהלך אל הממנה והגבור לילך עמם לבקש את המלך ואנשיו כנ"ל, שיתפללו על זה תמיד לזכות למצא אותם.

ובא הבעל-תפלה אל הממנה והגבור הנ"ל, ובודאי היה ביניהם שמחה גדולה, שמחות ובכיות כנ"ל, והלכו שלשתן יחד, דהינו הממנה והגבור והבעל-תפלה והאלקות הנ"ל, דהינו העשירים גדולי המדינה הנ"ל (שהם נקראים שם במדינתם אלקים כנ"ל) הלכו עמהם.

ויתהלכו באשר יתהלכו, ובאו למדינה אחת. והיו שם שומרים סביב המדינה. ושאלו את השומרים על עסקי המדינה, ומי המלך שלכם.

השיבו השומרים, שבעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, שאז נפרדו בני העולם למיניהם, כנ"ל, אז בחרו להם בני המדינה שלהם, שעקר הוא החכמה, וקבלו עליהם חכם גדול למלך.

וזה מקרוב מצאו חכם גדול, מפלג בחכמה מאד מאד, ומחל לו המלך את המלוכה, וקבלו אותו למלך, כי אצלם היה העקר החכמה, ומאחר שמצאו חכם מפלג כזה, על כן קבלו אותו למלך.

ואמרו אלו השלשה הנ"ל (הינו הממנה והגבור והבעל-תפלה), שנראינו הדברים, שזהו החכם שלנו (דהינו החכם של המלך הנ"ל), ובקשו אם אפשר להתראות פנים עמו; והשיבו להם, שיודיעו לו וישאלו אותו. והלכו ושאלו, ונתן להם רשות.

ובאו (אלו השלשה) אל החכם, שהוא המלך של אותה המדינה, והפירו זה את זה, כי החכם הזה היה החכם של המלך הנ"ל, ובודאי היה שם שמחה גדולה, שמחות ובכיות, כנ"ל, כי בכנו איך זוכים למצא את המלך עם כל הנ"ל,

ושאלו את החכם, אם אינו יודע מן היד של המלך, והשיב להם, שהיד הוא אצלו, אך מעת שנתפזרו על ידי הרוח סערה כנ"ל, שאז נעלם מהם המלך וכו' כנ"ל, מאז הוא אינו רוצה להסתפל כלל בתוך היד, כי היא שיכה רק אל המלך, רק שחקק תבנית היד על אבן, כדי שישתמש בזה קצת לצורך ענינו, אבל בהיד אינו מסתפל כלל.

ודברו עם החכם איך נתגלגל ובא לכאן, וספר להם, שמעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, הלך באשר הלך, (ובדרך הלוכו עבר על כלם, רק על אלו השלשה, הינו הבעל-תפלה והגבור והממנה, לא עבר), עד שמצאו אותו בני-המדינה אלו וקבלו אותו למלך כנ"ל,

ולעת עתה הוא צריך להנהיג אותם לפי דרכם, כפי דרך חכמתם, עד אשר פרבות הזמן ישיב אותם אל האמת.

ודברו עם החכם אודות בני המדינה, הנ"ל, שנתעו ונבוכו כל-כך בשטות ועבודה זרה של ממון, כנ"ל.

ואמרו: אלמלא לא נתפזרנו ונתפזרנו כי אם בשביל אותה המדינה להחזיר אותם למוטב, היה די לנו בזה, כי נתפששו ונתעו כל-כך,

כי באמת כל הפתות הנ"ל כלם נתעו ונבוכו, וצריכים לתקנם; להשיבם משטותם, ולהחזירם אל התכלית האמתית,

כי אפלו הפת שבחרו להם חכמה לתכלית, גם הם לא השיגו התכלית האמתית, וצריכין תקון ותשובה.

כי בחרו בחכמות חיצוניות ואפיקורסית.

אך מפל הטעותים הנזכרים לעיל הוא בנקל יותר להשיבם מטעותם ולהחזירם אל האמת,

אבל אלו נתעו בעבודה זרה של ממון ונשקעו בה כל-כך ככל הנ"ל, עד שאייאפשר להשיבם מזה, כנ"ל.

(וגם החכם השיב להם, ששמע גם-כן מהמלך, שמכל התאות אפטר להוציא אבל מתאוה זו של ממון אי-אפשר להוציא את מי שנפל לתוכה, כי אם על-ידי הדרך שיש להחרב הנ"ל).

ונתרצה החכם גם-כן לילך עמהם, והלכו ארבעתן יחד. וגם אלו האלקות השוטים הנ"ל הלכו עמהם גם-כן כנ"ל.

והלכו ובאו למדינה אחת, ושאלו גם-כן את השומרים על ענין המדינה, ומי המלך שלהם, השיבו, שמעת שהיה הרוח סערה הנ"ל, אז בחרו להם בני מדינה זו, שהתכלית הוא הדבור וקבלו עליהם דברו, בעל לשון, למלך. אחר-כך מצאו איש אחד, שהיה בעל לשון ומליצה, ודברן מפלג מאד מאד, וקבלו אותו למלך, כי המלך מחל לו המלוכה, מאחר שהוא בעל לשון כזה.

והבינו אלו הארבעה הנ"ל, שבודאי זה הוא המליץ שלנו (דהינו המליץ של המלך הנ"ל), ובקשו גם-כן אם אפשר להתראות עם המלך הזה, ואמרו, שיודיעו לו ויקבלו רשות. והלכו ושאלו, ונתן להם רשות,

ונכנסו אלו הארבעה אצל המלך של מדינה זו, והוא היה המליץ של המלך, כנ"ל, והפירו זה את זה. והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות, כנ"ל. והלך המליץ עמהם גם-כן,

והלכו יותר לבקש אולי ימצאו הנשואים דהינו המלך וכו', כי ראו שה' מצליח דרכם, שהם מוצאים בכל פעם את חבריהם,

ותלו כל זה בזכות הבעל-תפלה הפטר שלהם, שהוא עוסק תמיד להתפלל על זה, ועליידי תפלותיו וכו' למצא את חבריהם הנ"ל. והלכו יותר, אולי יזכו למצא גם השאר.

והלכו ובאו למדינה אחת. ושאלו גם-כן על ענין המדינה, ומי המלך שלהם. השיבו להם, שהם מן הפת שבחרו להם את השמחה ומשחה לתכלית, וקבלו עליהם איזה שכור אחד, שהוא בשמחה תמיד להיות מלך עליהם. ואחר-כך מצאו איש אחד, שהיה יושב בתוך ים של יין, והוטב בעיניהם ביותר, כי זה הוא בודאי שכור מפלג מאד מאד, וקבלו אותו למלך.

ובקשו גם-כן להתראות פנים עמו, והלכו וקבלו רשות ונכנסו (אלו החמשה חברים הנ"ל) אצל זה המלך. והוא היה האוהב נאמן של המלך, שהיה יושב בתוך הים של יין, שנעשה מדברי התנחומין של המליץ כנ"ל. (ובני המדינה זו סברו שהוא איש שכור גדול, מאחר שיושב בים של יין. וקבלו אותו למלך).

והפירו זה את זה. והיה ביניהם גם-כן שמחה גדולה ובכיות, כנ"ל. והלך האוהב נאמן עמהם גם-כן.